

MEES, KES AR MASTAB KINO JA VIHKK AB GLAMUURI

Prantsuse kino austajatel tasub **Pierre Lottini** nägu ja nimi meelde jätta, sest selle andeka näitlejaga kohtute te ekraani vahendusel tulevikus veel kindlasti palju. Äsja tuli mehel välja kolm uut filmi ja viis tükki on parasjagu töös. Nagu öeldakse: kes palju teeb, see palju jõuab.

TEKST KRISTI PÄRN-VALDOJA FOTOD MARINE DANAUX,
UNIFRANCE JA VIDA PRESS

Koos Hélène Vincent'ga filmis "Kui saabub sügis".

Koos Benjamin Lavernhega filmis "En Fanfare".

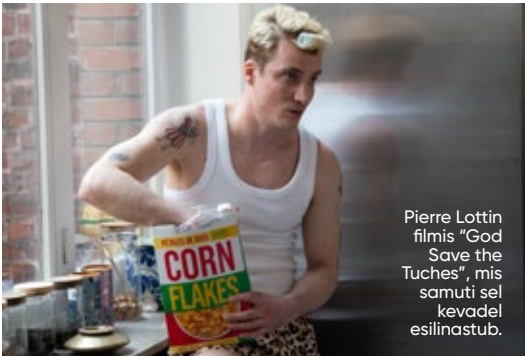

François Ozoni "Kui saabub sügis" on nii ozonilik film kui olla saab. Selle sõna kõige paremas tähenduses.

Meie kinodesse jõuab õige pea režissöör François Ozoni "Kui saabub sügis" (Quand vient l'automne). Peene huumoriga võrreldatav ootamatute pööretega põnevuslugu ehk just selline film, milliste pärast Ozoni armastatakse. Elav legend on heas hoos, ütleme siis nii. Ja kahe Prantsuse veteraninäitleja, Hélène Vincent' ja Josiane Balasko kõrval teeb seal vägagi meeldejääva rolli just nimelt Pierre Lottin.

Lottin kandideeris tänavu ka Prantsusmaa Oscarile ehk Césaire, nimelt rolliga filmis "En Fanfare", mis praeguse seisuga küll Eestis ei linastu, aga ära iial ütle iial. Igal juhul – kui see linateos teile kusagil ette peaks jääma, siis soovitan soojalt. Tegemist veidi "1+1" vaibiga filmiga, mis jutustab kahest mehest, kellest üks maailmakuulus dirigent, teine kolkabändis tromboonimängija. Ja kes avastavad juhuslikult, et nad on vennad. Väga ilus ja südamlilik film, mille võimas lõputseen võtab silma märjaks ka.

Ozoni "Kui saabub sügis" räägib aga maalilises Burgundia külakeses elavast vanaprouast, kes oma tüdart ja tolle poega külla oodates otsustab neid üllatada enda korjatud seentest valmistatud rooga. Proua ise seda ei söö ja lapselaps samuti mitte, tütar aga laseb isukalt hea maitsta ning seejärel viiakse ta eluohtlikus seisundis haiglasse. Selgub, et paraku sattusid vanaproua seenekorvi ka mõned mürgitatud isendid. Muide, idee filmi tegemiseks sai Ozon omaenda lapsepõlves aset leidnud juhtumist, kui tema vanatädi ühel perekondlikul koosviibimisel maitsvat seenerooga valmistas. Ta ise ei võtnud sellest suutäitki, teised sõid ja kiitsid ning lõpuks viidi pool suguvõsa haiglasse. "Ega ma ei tea tänaseni, kas ta tõepoolest soovis meid kõiki ära mürgitada," räägib Ozon mulle intervjuudes andes lõbusalt. "Kuigi pigem vast siiski mitte." Tõsi, Ozon möönab sedagi, et ega tema vanatädi lapsed ja lapselapsed uuest filmist liiga suures vaimustuses polnud. Täpsemini faktist, et Ozon intervjuudes vanatädi

Pierre Lottin filmis "God Save the Tuches", mis samuti sel kevadel esilinastub.

Koos Hélène Vincent' ja Josiane Balaskoga filmis "Kui saabub sügis"

äpardust "Kui saabub sügis" inspiratsiooniallikana mainib.

Pierre Lottini kirjeldab Ozon kui meest, kes on "küll nägus, ent samal ajal ka hirmuäratav". "Temas on mingit mitmetähenduslikkust, mis mulle tohutult meeldib," räägib Ozon. "Sa ei saa esimese hooga aru, kas ta mõjub sarmikalt või ohtlikult, ja just sellist tüüpi mul filmi "Kui saabub sügis" Vincenti rolli vaja oligi."

Parisis Prantsusmaa filmipäevadel kohtumegi Pierre Lottiniga selleks, et rääkida nii "En Fanfare'ist"

kui ka värskeimast Ozonist. Ja tuleb tunnistada, et mulle mõjub ta kohe pigem ikka sarmikalt kui ohtlikult. Selline lihtne ja siiras mees, kes näikse olevat ka dresside kandmise maailmameister. Moeteemadel temaga pikka juttu ei tule, sest glamuuri Lottin ei salli, ülikonna paneb selga ainult äärmisel vajadusel ja dressides tunneb end ühtviisi mugavalt nii festivalide fotosessioonidel kui ka intervjuudes andes. Meie kohtumisel on härra pealaest adidasesse riietunud.

Mullusel San Sebastiani filmifestivalil, mille võistlus-programmis linastus ka François Ozoni "Kui saabub sügis".

“En Fanfare” ja “Kui saabub sügis” – kaks suurepärase filmi! Mis sind ennast nende juures kõige enam köitis?

Kõigepealt muidugi stsenaarium, mis ongi ühe suurepärase filmi aluseks. “En Fanfare’i” puhul ka see, et sain jälle töötada režissöör Emmanuel Courcoliga ja et pidin rolliks uue pilli mängimise ära õppima. Ma polnud trombooniga varem kokku puutunud. Ja rääkides filmist “Kui saabub sügis”, siis – no kuule, see on ju Ozon! Olen Ozoniga varemgi töötanud, viis aastat tagasi, ja ta on nii hea lavastaja, et sa ei mõtle sekunditki, kui ta sind oma filmi kutsub. Mul klapi mõlema režissööriga väga hästi, sest näeme maailma asju kuidagi ühtemoodi. Ja ma tõesti vaimustusin mõlemast stsenaariumist.

Mainisid, et said “En Fanfare’i” rolliks valmistudes uue pilli mängimise ära õppida. Kas see tähendab, et mõne teise pillimängu oskused olid juba eelnevalt olemas?

Jah, ma olen elu aeg klaverit mänginud. Ma põhimõtteliselt sündisin klaver käes! Emale tehti keisrilõige ja ma vupsasin koos klaveriga välja. Tinistan veel ka veidike kitarri ja praegu õpin suupilli, nii et olen varsti ise nagu üks suur bänd.

Kas ja kui palju Ozoni ning Courcoli filmide võtteplatside õhkkond omavahel erines?
Ozon on võtteplatsil väga konkreetne ja kontsentreeritud. Ta teab täpselt, mida tahab, mingit

*MA PÕHIMÕTTELISELT SÜNDISIN
KLAVER KÄES! Emale tehti keisrilõige ja
ma vupsasin koos klaveriga välja. Tinistan veel
ka veidike kitarri ja praegu õpin suupilli, nii et
olen varsti ise nagu üks suur bänd.*

erilist improviseerimist ei toimu ja nalja samuti just liiga palju ei saa. Courcol on loomulikult ka väga pühendunud, aga seal juhtus meil küll päris lõbus seik. Filmis on stseen, kus ma pean merest välja sumpama, ja seda tehes hakkas võttemeeskond ühtäkki hüüdma, et “fuck, fuck”. Ma ei saanud üldse aru, mis toimub, aga siis vaatasin selja taha ja taipasin, et tegelikult anti mulle teada, et mu selja taga meres on hüljes, prantsuse keeles phoque. Hahhaa, see oli päris lõbus!

Lugesin, et töötasid mõnda aega enne näitlejakarjääri algust Pariisi kuulsas La Coupole restoranis – vastab see tõele?

Vastab küll. Töötasin seal aasta aega klaverimängijana ja sain väga põneva ning huvitava kogemuse.

Kas näitlemise mõttes hea kogemuse? Nägid seal kindlasti väga värvikaid tüüpe?

Absoluutselt! Aga kõige rohkem õppisin seal töötades kannatlikkust. La Coupole’ist käis ikka igasugu kaadrit läbi. Enne täielikult näitlemisele pühendumist proovisin tegelikult väga palju erinevaid ameteid ja kõigest neist on omamoodi kasu olnud.

Millest või millal sul näitlemise vastu üldse huvi tekkis?

See tekkis koolis. Ma vihkasin kooli, mul oli seal nii kohutavalt igav! Ausalt öeldes ei jätku mul sõnu kirjeldamiseks, kui väga ma kooli ei sallinud. Aga mulle meeldis lollitada ja sõud teha ning ühel hetkel avastasin, et klassikaaslastele mu naljad ja esinemine meeldib. Ja et mulle meeldib publik. Sealt see idanema läks.

Kusagilt lugesin, et sind võrreldakse tüpaaži poolest Taani näitleja Mads Mikkelseniga...

Oh jumal, see on mulle kõige suurem kompliment! Mu eluunistus oleks temaga koos mängida. Sa oled Skandinaaviast, korralda see palun ära, ma võin raha ka anda, hahhaa! Teine unistus oleks teha kunagi üks selline roll nagu Mads Mikkelsenil Anders Thomas Jenseni lavastatud Taani filmis “Rohelised lihunikud”. Võrratu must komöödia, ta on seal lihtsalt suurepärane! Kuigi Mikkelsen on väga hea draamanäitleja, mõjub ta minu meelest just komöödiates kuidagi eriti sarmikalt.

Kes sulle veel näitlejatest meeldivad?
Jim Carrey ja Viggo Mortensen. Mortensen on

muide ka praegu Pariisis, siinsamas hotellis, ta oli tänavuse MyFrenchFilmFestival festivali žürii liige.

Jah, ma pörkasin temaga natuke aega tagasi hotelli fuajees kokku! Aga kas sa võid nimetada ka mingeid filme, mis on kui just mitte päris su elu muutnud, siis vähemalt väga sügava mulje jätnud?

Jah, Terry Gilliami “12 ahvi”. Ma vist isegi võin öelda, et see film muutis mu elu, aga ma ei oska seda seletada, et miks või kuidas. Seda vaadates tundsin, et ma pole mitte midagi sarnast varem kinos näinud. Ma ei teadnud, et selline kino üldse olemas võib olla. See mõjus nagu kõrvakiil. “Kuuvalgus” meeldis samuti väga ja raputas läbi. Ja “Roheline raamat”. Aga näiteks “Oppenheimer” ei meeldinud üldse, no lihtsalt infoks mainin, hahhaa. Ei meeldinud ja kõik. Üldiselt on siiski nii, et rohkemgi kui film ise, jäävad mulle meelde ja heas mõttes kummitama mingid laused või stseenid. Näiteks nagu “Kingsmanist”, et igaüks võiks

Pierre Lottin möödunud aastal Cannes’i filmifestivalil.

olla täna parem kui ta oli eile, see mõte mulle meeldib. Just et sa ei peaks püüdma olla teistest parem, vaid iseendast parem, see on väga oluline.

Aga Prantsuse kino? Kes on need Prantsuse režissöörid, kelle filme kindlasti vaatama peaks?

Nii, kes meil siin on ja olid... Henri Verneuil kindlasti. François Truffaut. Jean-Pierre Melville. Kaasaegsematest Denis Villeneuve, kuigi tema on küll kanadalane, kui nüüd mõtlema hakata. No ja loomulikult François Ozon ja Emmanuel Courcol.

Kuidas sulle tundub, kas prantslased armastavad oma kino?

Mitte eriti. Prantslased vihkavad kõike, eriti teisi prantslasi, hahhaa. Prantslased lihtsalt jumaldavad kritiseerimist ja virisevad lakkamatult. Kuigi seda pean ma siiski oma kaasmaalaste kaitseks ütlema, et kui nad siis juhtumisi avastavad midagi, mis neile meeldib, suhtutakse sellesse tohutu kire ja poolehoiuga. Viimati olid prantslased pööraselt kirglikud olümpiamängude ajal. Isegi pariislased muutusid ootamatult lahkeks ja sõbralikuks. Aga niipea kui olümpia läbi sai, kadus ka hea tuju, hahhaa.

“En Fanfare” esilinastus mullu Cannes’i filmifestivalil, “Kui saabub sügis” aga San Sebastianis. Kas see festivalide melu ja seal osalemine on midagi, mida sa naudid?

Absoluutselt mitte! Tähendab, ma naudin väga-väga inimestega vestlemist ja intervjuude andmist, sest mulle meeldib rääkida kinost ning filmidest. Eriti inimestega, kes elavad väljaspool Prantsusmaad. Aga festivale kui sellised ma lausa vihkan!

Miks ometi?

Sest kõik need punased vaibad ja glamuur tundub mulle nii võlts, ma lihtsalt ei salli seda. See on ilmselt minu probleem, aga kui me seal punasel vaibal kõnnime, samal ajal kui fännid ja filmihuvilised tara taga kogu tralli pealt vaatavad, tundub mulle, nagu ma peaksin end teistest paremaks. Ja see tunne ei meeldi mulle kohe üldse. Seda enam, et ma ei ole mingi glamuuriinimene.

Kas sa oled seda tüüpi näitleja, kes võtteplatsilt lahkudes jätab oma rolli sinna, või mõtled karakterile ka veel kodus olles?

Oi, ma ei suuda rollist lahti lasta! Tähendab, kui võttes läbi, siis pole tegelaskujust lahti laskmine probleem, aga kui võttes käivad, siis ma ketran rolli enda peas hommikust õhtuni. Praegu näiteks mängin ühes filmis poolakat, õpin selle tarbeks veidi ka poola keelt ja muidugi tegelen sellega ka pärast võttepäeva lõppu. Üldse, kui vaja rolli jaoks mingi uus oskus omandada, olgu pillimäng või midagi muud, või tegelaskuju tausta analüüsida, tegelen sellega väljaspool võtteid ja kodus mõtlen kogu aeg, et kuidas veel paremaks saada. Ma kohe lihtsalt ei oska teistmoodi. **S**